

Kisa tekur fösturbörn

Fullorðinn flakingskötur kom á haustnóttum og í hardindu-
 lid að hiesi einu, illa til teika og svangur nið. Það var
 komid að háttamálum og hiedareigning var úti fyrir. Heypir
 þá fólkid í hiesium að Kötur er að niálma nið, eyndar-
 lega úti fyrir Kjallaraqlugga hiesius. Einhver hefir frá
 ord í þvi, að þarna sé þvög í að hjálpa him þá stadda dýpi;
 aðrir telja að það sé óþarfi að fast miltid um það stótt Kötur
 niálmi, þetta sé bara „veijuleyfi Kattaottl“ og stakert sé við það
 að athuga, hann munu þinna sér hola til hlýðar sér um nóttina.
 En Köturinn línnir eldi á látum, umg uppi er lotid; stýrt hann
 þá inn hjá þeim sem upplaut fyrir honum. Sér þá fólkid í hiesium
 hversu annlega dýpid er leidd og þessu þvi gáðum mat og rogan.
 Síðan fer Köturinn út. Kostu þvi Kötul fer í sömu leid: Köturinn
 veinar við qluggann, það er lotid uppfyrir honum og honum er gefid
 að etu, síðan fer hann, einn og áður.
 Þegar séd er, að Köturinn attar að halda upphelnum hatti, fer fólkid
 að hiedgast um það að reyna að halda Köturinn hjá sér og láta hann
 eldi fara út, þvi ni hagd; hann þvaggast vel og var ni him á lítlojark.
 Kötur Ödinn.

Þú lifur og lifur um nóttina vinnu stund, að elbert bert til hiesid;
 Kisi minn sér vel, þitnar og þvögast með dýpi hverjum og lifir ni í
 „Luklummar velstandi“. Heinnitlómnum öllum verður svo vel til
 hans, að það vill eldi missa hann frá sér: Fari hann út seint að
 Kötul; og þvöki dvelja veijuleyfi úti, leita börnin hans, um þau

